

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **T. V.**, nar. x, bytem x, právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1 proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2013, č. j. 047330/2013/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 123054/2011/KUSK/2,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, odboru dopravy (dále též jako „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 5. 2011, č. j. sp. zn. OD01/25943/2011. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce podané proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil celkový počet 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce, dosažený dne 10. 4. 2011.

Žalobce v žalobě nesouhlasí s právním názorem žalovaného, který striktně na základě údajů zjištěných z evidence dovodil vyhodnocení žalobce. Uvádí, že správní orgány mají zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a takto zjištěný skutkový stav věci poté řádně odůvodnit v rozhodnutí. Správní orgán však neprovedl žádné dokazování, pouze odkázal na elektronickou evidenci. Dle názoru žalobce se správní orgány nemohou spokojit pouze s přípisy o oznámení přestupku, aniž by si pro rozhodnutí opatřily relevantní

podklady, jako jsou pravomocná rozhodnutí, bloky, atd. Samotná evidence či oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůžou být důkazem, na jehož základě by správní orgán mohl vzít za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil ani, že k uložení sankce došlo s výslovným souhlasem žalobce. Rozhodnutí správního orgánu je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Správní orgán se pak dále v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi vznesenými námitkami žalobce, když bylo argumentováno, že žalobce nebyl poučen o svém právu na tlumočníka, ačkoliv muselo být správnímu orgánu známo, že jako cizinec nemusí český jazyk ovládat. Neposlední řadě pak správní orgán nevyzval žalobce k odstranění vad odvolání, přestože v svém rozhodnutí uvádí, že žalobce nekonkretizoval důvody podání námitek.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán prvního stupně zkoumá pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, přičemž vycházel z presumpce správnosti správních aktů. Právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Správní orgán si rovněž vyžádal zápis bodů do registru (123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Žalobce své námitky koncipoval pouze obecně, správní orgán proto neměl důvod zkoumat i rozhodnutí o blokové pokutě. V případě námitek proti zápisu bodů do registru řidičů se povinně provádí pouze přezkum evidence, tedy zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Co se týká námitek žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání, uvedl, že žalobce podal odvolání, ve kterém pouze uvedl, že podal odvolání a stanovil si lhůtu, ve které odvolací důvody doplní, což však neučinil, přestože jej žalovaný vyzval výzvou ze dne 22. 7. 2011 k doplnění. Správní orgán zjišťuje sice všechny skutečnosti ke stavu věci, avšak pokud účastník některý důkaz zpochybňuje, přesouvá se důkazní břemeno na něj a on musí tvrzení prokázat. Žalobcem uváděné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 25/2010 na daný případ vůbec nedopadá, neboť v tomto případě se rozhodnutí opíralo pouze o přípis – vyjádření správního orgánu, kdežto v nyní posuzovaném případě se napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, opírá o oznámení o uložení blokové pokuty. Dle ust. § 16 odst. 3 s. ř. má osoba právo na tlumočníka pouze v případě, že prohlásí, že jazyk neovládá, což žalobce neučinil. Co se týká nepoučení žalobce správními orgány, tak k tomu žalovaný uvádí, že není jeho povinností poučovat účastníky o jejich hmotném právu, které mu vyplývá ze zákona.

S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Při soudním jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Zástupce žalobce v závěrečném přednesu navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s tím, že napadené rozhodnutí postrádá základní náležitosti. V této souvislosti znovu odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. As 25/2010, s tím, že jej lze na posuzovaný případ aplikovat. Zástupce žalobce dodal, že žalovaný porušil rovněž ustanovení § 68 odst. 3 s. ř., když napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil. Na náhradu nákladů řízení účtoval částku za 3 úkony právní služby, 3x režijní paušál, za DPH, to vše spolu s částkou 3.000,-Kč za uhrazený soudní poplatek.

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném přednesu odkázal na kompletní správní spis a na napadené rozhodnutí. Dodal, že předmětem přezkumu žalovaného nebyla námitka žalobce ohledně údajného porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť tato námitka ve správním řízení vznesena nebyla. Dodal rovněž, že správní orgán v posuzovaném případě pouze prověřoval již zjištěné skutečnosti, což (bez konkrétních námitek v námitkovém řízení), nemohlo vést k tomu, že by žalovaný posuzoval stav věci nad rámec vznesených námitek. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl. Na náhradu nákladů řízení v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu účtoval částku 300,- Kč (za vyjádření k žalobě).

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [viz § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti.

Dne 5. 5. 2011 správní orgán prvního stupně oznámil žalobci, že dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu a vyzval jej k odevzdání řidičského oprávnění.

Dne 10. 5. 2011 podal žalobce v návaznosti na uvedené oznámení námítky, v nichž zejména uvedl, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí a dále je skutkový stav neúplný, neboť oznámení o uložení pokuty je nedostatečným podkladem pro závěr o uložení pokuty.

Dne 12. 5. 2011 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že bylo zahájeno řízení o námitkách, kdy ho současně poučil, že svá práva může uplatnit ve lhůtě 10 dnů o doručení oznámení a pokud tak neučiní, bude rozhodnuto na základě již zjištěných skutečností. Dne 19. 5. 2011 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a seznámil se se spisovým materiálem.

Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2011, č. j. MURA/29709/2011, sp. zn. OD01/25943/2011, správní orgán prvního stupně námítky žalobce zamítl a potvrdil dosažený celkový počet 12 bodů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména uvedl, že si vyžádal jako podklady pro své rozhodnutí oznámení o spáchání přestupků. Kontrolou bylo zjištěno, že všechna oznámení o spáchání přestupků byla správně zapsána a byl k nim přidělen správný počet bodů. Mimo jiné též zdůraznil, že v řízeních o námitkách není oprávněn zkoumat, zda byl přestupek spáchán, či nikoliv, v řízení vychází z pravomocných rozhodnutí a kontroluje pouze, zda byly za spáchané přestupky uděleny body správně.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 13. 6. 2011 odvolání, v němž zrekapitulovat postup správního orgánu prvního stupně a dále uvedl, že odůvodnění odvolání podá do 15 dnů, což však neučinil.

Žalovaný napadené rozhodnutím ze dne 18. 3. 2013, č. j. 047330/2013/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 123054/2011/KUSK/2 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu potvrdil. Jak z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, žalovaný dospěl k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 10. 4. 2011 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů v rámci bodového hodnocení za porušení povinností stanovených zákonem. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále

uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno správně na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný zdůraznil, že v řízení o námitkách je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchaným přestupkům. Tyto skutečnosti také správní orgán prvního stupně odůvodnil, vyžádal si i další relevantní podklady. Žalobce navíc ve svých námitkách uvedl, že podává námitky proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, aniž by konkretizoval důvody a aniž by konkrétně zpochybňoval jednotlivá bloková řízení, kdy se soustředil pouze na procesní postup správního orgánu. Správní orgán tak neměl žádný důvod vyžadovat další důkazy, neboť se v řízení o námitkách nevyskytly žádné pochybnosti blokových řízení.

Součástí správního spisu jsou též kopie oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. V oznámení o uložení pokuty ze dne 11. 4. 2011 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 10. 4. 2011 v 19:20 hodin „za jízdy neměl rozsvícena obrysová světla a potkávací světla“, čímž porušil § 32 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn; pokuta mu byla dne 10. 4. 2011 udělena ve výši 200,- Kč, pokutovými bloky JI/2006 4575689 a JI/2006 4575690.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 23. 6. 2010 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že se dne 22. 6. 2010 ve 21:30 hodin v obci K. ulici V. „dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb. – zákaz otáčení“, čímž porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb.; pokuta mu byla téhož dne udělena Městskou policií Kladno ve výši 300,- Kč, bloková pokuta v této výši byla vybraná.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 2. 2. 2010 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že se dne 1. 2. 2010 v 17.30 hodin v obci R. ulici P. dopustil přestupku, když nerespektoval „zákaz vjezdu“, čímž porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn, za to mu byla dne 1. 2. 2010 udělena bloková pokuta ve výši 200,- Kč, pokutovým blokem JI/2006 4574147-148.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 17.8.2009 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku je uvedeno, že dne 12.8.2009 v 11:45 hodin v obci R. v ulici P. „nebyl za jízdy připoután“, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn; pokuta mu byla udělena ve výši 100,- Kč, pokutovým blokem JI/2006 4573913.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 20. 7. 2009 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 16. 7. 2009 ve 14:00 hodin v obci Ž. ulici V. Č. „nebyl za jízdy připoután“, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla udělena ve výši 200,- Kč, pokutovými bloky JI/2006 2478608 a JI /2006-2478609.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 13. 5. 2008 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 12. 5. 2008 v 9:30 hodin v obci R. „použil světla do mlhy v případech, kdy je to zakázáno“,

čímž porušil § 32 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla dne 12. 5. 2008 udělena ve výši 500,- Kč, pokutovým blokem CB/2004 118367.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 14. 4. 2008 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 8. 4. 2008 ve 14:00 hodin v obci R. „překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více 50/78“, čímž porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla udělena ve výši 2.500,- Kč, pokutovým blokem CB/2004 118137.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 28. 5. 2008 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 21. 3. 2008 v 17:02 hodin v obci R. ulici D. h. „překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, 47/30“, čímž porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla udělena ve výši 1.000,- Kč, pokutovými bloky NF/2007 1023280 a NF/2007 1036281.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 30. 8. 2007 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 28. 6. 2007 ve 12:53 hodin v obci Rakovník ulici Plzeňská „překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, 40/62/59“, čímž porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla udělena ve výši 1.000,- Kč, pokutovými bloky JJ/2006 549688 a JJ/2006 549689.

V oznámení o uložení pokuty ze dne 9. 5. 2007 je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození, bydliště a označení vozidla, v rubrice popis skutku uvedeno, že dne 7. 5. 2007 v 11:00 hodin v obci R. ulici P. „neměl rozsvícena obrysová světla a potkávací světla“, čímž porušil § 32 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1991 Sb., ve znění pozdějších změn a pokuta mu byla udělena ve výši 100,- Kč, pokutovým blokem JI/2006 4423248.

Prvním argumentem žalobce je tvrzení, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť samotná oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemohou být důkazem, na jehož základě by správní orgán mohl vzít za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil ani, že k uložení sankce došlo s výslovným souhlasem žalobce.

V této souvislosti krajský soud nejprve shrnuje, jakými námitkami se vůbec mohou správní orgány v řízení o námitkách podle ustanovení § 123f zákona o silničním provozu zabývat, neboť podle zmíněného ustanovení zákona o silničním provozu „*nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*“ K takto nastíněné otázce se již ve své judikatuře vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, uvedl, že „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl*

proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“.

V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).

Pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 písm. a) zákona o silničním provozu se rozumí i oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Toto oznámení Policie, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, je úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek, a kdo jej spáchal. Žalobce v námitkovém řízení uváděl, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí a dále je skutkový stav neúplný, neboť oznámení o uložení pokuty je nedostatečným podkladem pro závěr o uložení pokuty. **Žádnou konkrétní námitku, týkající se toho, že by některé z přestupků nespáchal, nebo že je v registru zaznamenána nesprávná výše bodů žalobce nerozporoval.** Správní orgán proto neměl důvod vyžadovat si další důkazy, neboť v řízení nebyly žádné pochybnosti o údajích v záznamech. Skutečnost, že oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení lze považovat za způsobilý podklad pro záznam v registru vozidel pak vyplývá přímo ze zákona o silničním provozu – viz § 123b odst. 2 písm. a). Pokud by se vyskytly v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tedy např. žalobce by namítal, že nějaký přestupek nespáchal, bylo by nutné vyžádat si další důkazy (shodně též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). **Nic takového však v daném případě namítáno nebylo** a správní orgány postupovaly v námitkovém řízení zcela v souladu se shora citovanou judikaturou, když zkoumaly pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání, jak i vyplývá z odůvodnění rozhodnutí.

Druhým argumentem žalobce je, že se správní orgán se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi vznesenými námitkami žalobce, když bylo argumentováno, že žalobce nebyl poučen o svém právu na tlumočníka, ačkoliv správnímu orgánu muselo být známo, že jako cizinec nemusí český jazyk ovládat.

V této souvislosti krajský soud konstatuje, že správní řád upravuje jednací jazyk v ustanovení § 16 s.ř., kdy v odst. 3 stanoví, že „[K]aždý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků....“ Pokud tedy účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplyvá ani z obsahu správního spisu, není nepřítomností tlumočníka porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006-51). Žalobce v průběhu správního řízení neučinil žádný úkon, který by byť jen signalizoval potřebu zajištění tlumočníka z jazyka českého do jazyka ukrajinského a ani z obsahu správního spisu žádná taková skutečnost nevyplynula. Je sice pravdou, že oznámení o dosažení 12 bodů v bodové

hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 3. 5. 2011 neobsahovala poučení o právu žalobce požadovat přítomnost tlumočníka, nicméně žalobce po celou dobu řízení komunikoval se správním orgánem v českém jazyce, byl zastoupen advokátem, který také v žádném podání neuvedl, že by žalobce nerozuměl českému jazyku, v neposlední řadě rovněž plná moc udělená právnímu zástupci žalobce byla sepsaná v českém jazyce, žalobcem vlastnoručně podepsaná, a proto i z ní bylo možné usuzovat, že žalobce českému jazyku rozumí. Krajský soud proto uzavírá, že pokud žalobce v předmětné věci ve správním řízení neprohlásil, že neovládá český jazyk, v němž se jednání vedlo, nebylo zkráceno jeho právo na tlumočníka.

Posledním argumentem žalobce je, že správní orgán nevyzval žalobce k odstranění vad podání, přestože v svém rozhodnutí uvedl, že žalobce nekonkretizoval důvody podaných námitek.

Podle § 4 odst. 2 s. ř. poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně z toho plynou, pokud tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, které spadají pod právo na spravedlivý proces (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214). Správní orgán tedy nemá povinnost poučovat účastníka o tom, jak má své námitky konkretizovat, jaké má uvést důvody svých námitek, neboť toto je otázkou hmotného práva. Chybějící konkretizace důvodů podaných námitek pak nepředstavovala ani vadu podání ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř., neboť se nejednalo o chybějící předepsanou náležitost ve smyslu ust. § 37 odst. 2 s. ř., ani o jinou vadu (např., že by nebylo zcela zřejmé, co žalobce navrhoval).

Krajský soud tak uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s platnými předpisy, napadené rozhodnutí i předchozí prvoinstanční rozhodnutí byly dostatečně odůvodněny, když se zejména žalovaný velmi podrobně zabýval jednotlivými námitkami žalobce. Krajský soud tak neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné či dokonce nepřezkoumatelné. Podle názoru soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobné a vyčerpávající (krajský soud tak nemohl označit jako důvodnou ani námitku žalobce ohledně porušení ustanovení § 68 odst. 3 s. ř.). S ohledem na uvedené neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch a žalovanému pak žádné náklady řízení nevznikly. Pokud žalovaný navrhl přiznání nákladů řízení ve výši 300,- Kč (v souvislosti s vyjádřením k žalobě), nemohl soud odhlédnout od rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož se ani náhrada nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. Krajský soud uzavírá, že správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost, za což vyjádření

k žalobě v předmětné věci nelze považovat. I z tohoto pohledu se jedná o zcela běžnou úřední činnost správního orgánu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová